

De Vallei VII

foto's

Ben Goossens

gedichten

Nicole Van Overstraeten

Chris Sonck

Christina Guirlande

Luc C. Martens

Inge Boulonois

Samensteller François Vermeulen
Een *Eigen-Zinnige* uitgave mei 2012

dit is wat overblijft, van deze orchidee.
de laatste uit de reeks - van levoplant nederland www.
gekregen als geschenk, voor het nieuwe jaar. van haar.
zij wist niet dat ik orchideeën haat. ik viel stil, terstond.
maanden later zwierf ik rond. het bos was lief.
daar was een huis, een dak, een stoel. mijn jurk ritselde,
mijn slinky haar gleed over mijn decolleté. ik nam haar
bij haar steel en blies. het laatste blaadje dwarrelde gedwee.
mijn naakte voet schoof tussen molm en gruis, ik was
verlost van het gepsuis. nu kan ik weer bij hem. ad rem.

Nicole Van Overstraeten

was er eens een bos
bomen stonden hier

nog stevig in hun ringen
leken tegelijk mee te lopen
fanfare van traliewerk
gemis in herinneringen

was het verleden een wolf
om de volgende bocht
dan reikte de winter
haar al aardig tot de knie

ze hield halt, draaide zich
wufde een handkus
maar dat zie je hier niet
zo wordt veel ons onthouden

dat achter haar het bos vliegens
vlug dichtgroeide met bramen
dat ergens, in een wirwar van
ooit komen, grootkapje dacht

hoe je't draait of keert, in een bos
valt zelden een blad verkeerd

Chris Sonck

Big black sea

Moeder en zoon met de zon in de rug
op een verlaten strand. Zijn kleine hand
in de veilige hand van de moeder. Onder een
loden lucht gaat dreigend de zee tekeer.

Waar bleef het hemelse blauw, de
witte optocht van wolken, het licht
aan de horizon? Tussen gevaar en gevaarte
rollen voortdurende golven het antwoord

tot voor hun voet. Al spelt het kind zijn
toekomst met alle letters van leven, de warme
hand van zijn moeder laat hij voorlopig niet los.

Christina Guirlande

golven zwijgen, grijze mascara
overschaduwde de skyline.
een nacht van alleen storm.

ons zomerpaleis ontwaakt,
scheefgezakt, een witgekalkt graf,
lakens ongekreukt.

van mijn huid drinken meeuwen
het zout van jouw gevluchte wangen.
ze halen de slaap van mijn gelaat,

vliegen mijn verloren droom, landinwaarts

Luc C. Martens

SEALED WITH A KISS

Zoals soms een luik geloken is,
een envelop het uitgesprokene bevat
en iemand afstand neemt,
vertrekt naar waar geen randen zijn,
zo wacht er soms een felle kus
als opflakking van een voorbije liefde,
zo blijft verlangen op je netvlies branden:
een oogopslag van lange duur –

Inge Boulonois

